

ПРИКАЗКА-ИГРА

**ОЩЕ ПО-ГОЛЯМОТО
ПРИКЛЮЧЕНИЕ**
НА МАЛКОТО ТАЛАСЪМЧЕ

Луксозно издание на
книгата с твърди корици,
шита подвързия,
луксозна, плътна хартия
и голям формат (26 см x 28 см)
можете да закупите на

priказka-igra.com

Посвещавам тази книга на всички малки и големи
читатели, които обикнаха Таласъмчо и настояваха
приключенията му да продължат!

ОЩЕ ПО-ГОЛЯМОТО
ПРИКЛЮЧЕНИЕ
на малкото таласъмче

Никола Райков

Сдружение "Книги-Игри", 2014
www.priказka-igra.com

Глава 1

В която не живее таласъмчето

Високо в планината, дълбоко в гората, там покрай реката, в дупка в земята живееше таласъмче. То не беше кое да е таласъмче, а едно много известно таласъмче – за него бяха писали книги! Единствено по-известна от таласъмчето бе неговата опашка, която беше най-най-известната опашка в света на опашките. Това таласъмче наричаха Таласъмчо.

Таласъмчо беше пораснал много! От последните приключения беше минала цяла седмица. А седмицата беше много дълго време за едно таласъмче. Толкова дълго, че след като мина цялата, таласъмчето не знаеше къде е отишла. Най-вероятно на някое дълго място, където отиват седмиците.

И Таласъмчо толкова беше пораснал, че вече стигаше тавана на дупката си, когато се покатереше на три столчета. Опашката беше станала толкова дълга, че таласъмчето можеше да бърше с нея оцапаната си муцунка, когато се наведеше достатъчно. А коремчето беше вече голямо тумбаче и можеше да казва „бълбук-бълбук“ много по-силно.

Но Зимата така и не дойде, защото първо дойде Есента. Зелените листа на дърветата вече не бяха зелени и не бяха на дърветата. Таласъмчето започна да сменя козинката си с друга, по-дебела козинка, а навън завалия. Завалия толкова много, че продължаваше да вали, и да вали, даже след като вече беше валяло. И дупката се наводни. Толкова много вода влезе, че вече нямаше място за нещата на таласъмчето и те заплуваха отгоре и тръгнаха навън. И Таласъмчо прекара вечерта свит под едно дърво, и опашката му трепереше ли, трепереше.

На сутринта таласъмчето натъжено разгледа старата си дупка.

– Бълбук-бълбук! Нищо не е останало вътре! – избълбука гладното тумбаче.

– Има само две бижута за опашки – отбеляза опашката и посочи една гайка и един биберон. Тя обичаше да си мушка гайката и да я гледа как блещука, а биберона завързваше на върха си и го подмяташе насам-натам.

– Вижте, вижте! И една шапка – казаха рогцата развълнувани.

– Но това не е моята шапка, твърде е голяма – учуди се Таласъмчо. – Сигурно водата я е довлякла от някоя голяма дупка.

– Защо не отидем на едно ОЩЕ ПО-ГОЛЯМО приключение?! – предложиха рогцата. – И да си намерим нов дом!

И всички се съгласиха.

– Даже и аз! – додаде опашката.

Все пак цяла седмица бе минала без приключения – много дълго безприключенско време за едно пораснало таласъмче.

И така таласъмчето за последен път огледа дупката си. Взе шапката, сложи биберона и гайката в торбичката и се приготви за едно:

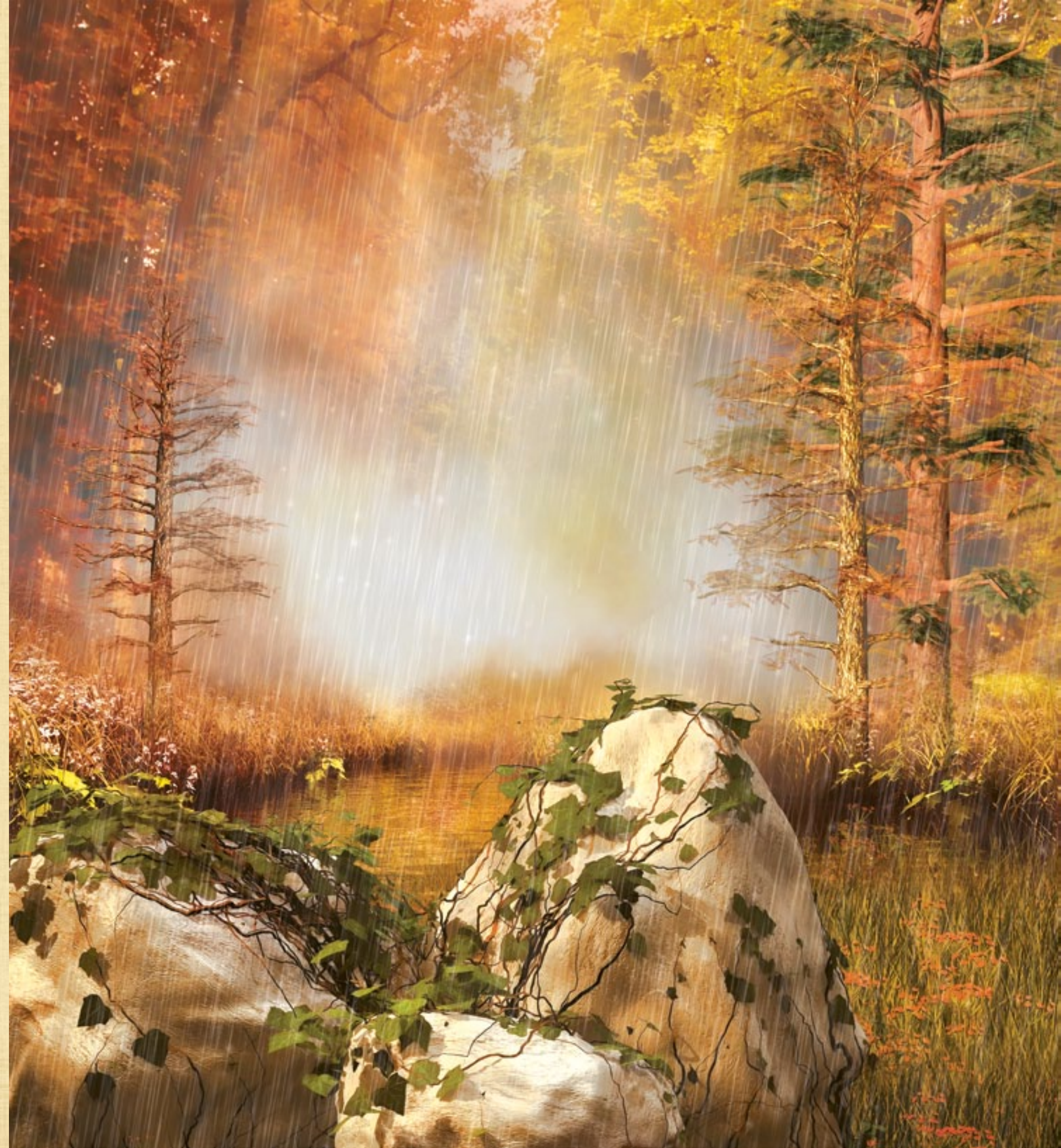
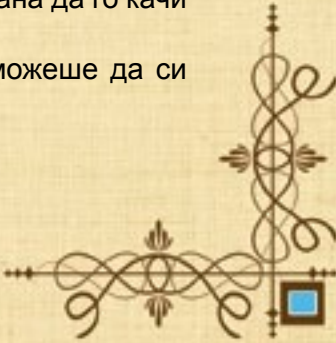
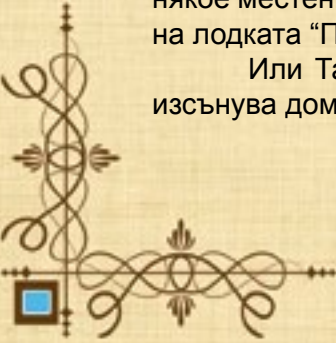
ОЩЕ ПО-ГОЛЯМО ПРИКЛЮЧЕНИЕ!

А сега накъде?

Таласъмчо беше чувал, че в Африка е топло, дори да нямаш дом, Зимата не идва. Можеше да помоли някой щъркел да го вземе, като отлита натам. След като пренасят бебета, защо да не може да пренасят и таласъмчета (**Глава 2**)?

Таласъмчо беше чувал и за безкрайно голямото море. А щом е безкрайно голямо, все ще се намери в него някое местенце за живеене. Таласъмчо можеше да се опита да стигне дотам, като помоли Рачо Капитана да го качи на лодката „Параход“ (**Глава 3**).

Или Таласъмчо може да изчака вечерта, за да се промъкне в страната на сънищата. Там можеше да си изсънува дом, какъвто си пожелае (**Глава 4**)!

Глава 2

В която някой отлита

Л апичките прецапаха една плитчина в Дълбоката Река и стигнаха до една поляна. А там живееше щъркелът шарен дългокрак. Всички щъркели бяха дългокраки, но не всички бяха шарени. Даже повечето бяха черно-бели. А Шарения Щъркел живееше в своето гнездо-дворец от клони и слама. Но сега не беше в гнездото, защото се подготвяше за излитане.

Той се засилваше от единия край на поляната, бягаше през нея и викаше:

– Джеронимо! Джеронимо!

После се засилваше пак, наобратно през поляната, бягаше с гръб, и викаше:

– Оминорежд! Оминорежд!

Таласъмчо постоя и го погледа десет часа и тридесет часа.

„Откакто пораснах“ – мислеше си таласъмчето – „вече знам, че не всичко е пет минути, а има и часове.“

– Джерони... – тъкмо викаше за пореден път шареният щъркел, когато някой го прекъсна.

– А не е ли опасно така бързо да се носят малки бебета, защото, нали, да не би да паднат? – попита плахо опашката.

Шарения Щъркел се закова на място.

– Какви бебета?

– Бебетата, които носите в Африка – поясни Таласъмчо.

– Ооо – и Шарения Щъркел махна с крило. – Само хората могат да измислят такава глупост!

– Не носите ли вие бебетата? – зачуди се таласъмчето.

– Не – отговори Шарения Щъркел и се приготви да се засили наобратно.

– А кой тогава?

– Може би някое друго животно – поясни щъркелът.

Таласъмчо се замисли. Другото животно сигурно живееше на друго място. Но ако таласъмчето отидеше на другото място, то можеше да не бъде онова друго място, а някое друго друго място и там да не живее никой. А Шарения Щъркел беше започнал отново да бяга и маха с криле, после бягаше наобратно, махаше наобратно и викаше:

– Оминор...

– А можете ли *мен* да ме вземете към Африка? – попита пак таласъмчето.

Щъркелът отново се закова на място.

– Таласъми? В Африка? – учуди се той. – Може!

Вечерта заспаха в гнездото-дворец и така на следващия ден заминаха за Африка, без опашката, която все пак после ги настигна и се качи при тях.

– Страшна работа! Ама че скорост, нали!? – надвикаше Шарения Щъркел силния вятър. – Накъде да летя?

– Каквооо? – викаше таласъмчето.

– На юг или на север? – викаше щъркелът – Така и не ги научих. Знам само, че не е на изток или запад, юг е наобратно на север, а север е наобратно на юг!

– Каквооо? – отново се провикна таласъмчето, защото не знаеше нито кое е запад, нито кое е изток, нито север или пък юг.

Накъде да тръгнат двамата герои?

На север (Глава 5)?

Или на юг (Глава 14)?

Глава 3

В която някой отплава

Лапичките стигнаха до реката и седнаха да си починат на един камък. И таласъмчето зачака да мине корабът "Параход".

И корабът мина. Само, че беше нагоре по течението, а Таласъмчо го чакаше да мине надолу по течението. Откакто беше голямо таласъмче, Таласъмчо знаеше, че надолу по течението всички реки се вливат в морето.

"Но не мога да разбера, как, ако всички реки се вливат в морето," – мислеше си таласъмчето – "то не се препълва!"

След пет минути и пет часа лодката "Параход" се върна. Откакто таласъмчето беше пораснало, то знаеше, че времето не е само пет минути, а има и часове.

– Хой, хой, качвай се на борд! – викаше Рачо Осмокрачо Капитана. Всички рачи бяха осмокраци, но много малко от тях ставаха капитани.

И когато лапичките гордо стъпиха на лодката, опашката каза, че имало голям проблем и тя не можела до дойде.

– И така, хоп, ще ме хване морска болест! – обясняваше опашката.

– А какво е морска болест? – попита таласъмчето.

– Морска болест е болестта, от която е болно морето – обясни опашката. – И ако се заразиш от него и започваш да се клатиш като него и да те обливат вълни...

И опашката показа как се клати.

– Не можеш да се разболееш от морска болест, защото сме в реката – обясни таласъмчето. – А никой не е чувал за „речна болест“.

Опашката замълча и накрая се качи, защото дори и тя не беше чувала за "речна болест".

– Ахой моряко, накъде отплаваме? – попита Рачо Капитана, който си беше сложил капитанска шапка от вестник – затова беше капитан.

– Към морето! – заяви таласъмчето, което също си направи шапка от вестник и стана капитан.

Опашката искаше да каже нещо, но на нея също ѝ направиха малка шапка от малко вестниче и тя беше доволна.

– Аз съм едно малко капитанче, нали? – питаше тя.

– Разбира се! – съгласяваше се Таласъмчо.

И така те плаваха и плаваха.

– Скоро приближаваме селото на хората – каза Рачо.

И те наистина приближиха селото на хората. А тук Дълбоката Река се разделяше на две – към морето и към селото.

Опашката затрепери.

– Вече усещам как се разболявам – каза тя и започна да се клати, за да покаже как точно се разболява. – Хайде да останем в селото! Нали си търсим дом – там е пълно с къщи, които са топли и сухи, и в тях няма никакво море.

Изненадващо рогцата се съгласиха. Те казаха, че в къщите на хората имало много интересни неща и можеш да правиш всякакви интересности.

Само очичките настояваха да видят морето, защото то било най-голямо, а очичките никога не били виждали нещо толкова най-голямо!

И така:

Дали таласъмчето да остане в селото на хората, както искат рогцата и опашката (Глава 27)?

Или да отплава към морето, както искат очичките (Глава 39)?

Как Рачо и Таласъмчо си направиха моряшка шапка от вестник

Глава 4

Промъкването

Таласъмчо седна на полянката, опъна лапички и зачака да настане вечер. И колкото повече чакаше, толкова повече не ставаше вечер.

Вместо да стане вечер, тумбачето огладня.

– Знам за една дива ябълка – заобяснява то. – Превъзходна е, ей тук наблизо.

А лапичките скокнаха да тръгват, защото им беше омръзнало да стоят така опънати и да си почиват. Те, лапичките на таласъмчетата, не обичат да стоят много на едно място.

– Наистина съвсем наблизо е – обясняваше тумбачето, докато всички се промъкваха из пътеките на Голямата Планина.

Промушваха се през гъсталаци и клонаци.

– Сигурно съм! – настояваше тумбачето.

Провираха се през трънаци и шубраци.

После тумбачето беше още по-сигурно, а когато накрая се загубиха, тогава беше най-сигурно.

– Виждаш ли какво направи!? – скара му се опашката. – Загубихме сме в планината, а ще започне да става тъмно.

И тогава започна да става тъмно.

– Бързо! Трябва да се промъкнем в страната на сънищата! – каза Таласъмчо и легна на мекичко в един шубрак. Очичките замижаха, лапичките се отпуснаха, а тумбачето каза:

– Бълбук-бълбук!

Таласъмчето се завъртя на другата страна. Очичките замижаха, лапичките се отпуснаха, а тумбачето каза:

– БЪЛБУК-БЪЛБУК!

Очичките се ококориха. И Таласъмчо видя, че на небето му се усмихваше Луна, малката сестричка на Слънчо и на Слънчо.

– Ето, вземи тази сребърна ябълка! – каза му Луна.

– А нямате ли от златните? – попита тумбачето.

То беше малко недоволно, но после, като похапна, реши, че сребърната ябълка е дори по-вкусна от златната, макар никога да не беше опитвало нито сребърна, нито златна.

Очичките замижаха, лапичките се отпуснаха, а тумбачето притихна. Телцето заспа, но главичката не. В нея се въртяха всякакви мисли, които искаха да бъдат мислени, а даже и няколко овце. И колкото повече таласъмчето се опитваше да изгони мислите, толкова повече мислите се замисляха, а овцете се разблейваха. Тогава Таласъмчо пак чу гласа на Луна.

– Лека нощ! – каза тя и хоп, таласъмчето наистина стана леко като леката нощ. Даже сънуваното таласъмче стана толкова леко, че започна да се издига над спящото таласъмче. Но сънуваната опашка взе, че пък се заклеши в спящата опашка.

– Страната на сънищата е омагьосана, нали знаете – обясни опашката. – Там се сънуват всякакви неща, а всякаквите неща могат да обичат вкуса на таласъмски опашки и дори на други видове опашки.

В този момент сънуваното таласъмче видя, че някой му подава лапа. Това беше сънуваният Дядо Мечо!

– Хайде, ще ти помогна – каза Дядо Мечо.

Дали таласъмчето да подаде лапа на Дядо Мечо (Глава 49)?

Или да послуша опашката и да не се промъква в омагьосаната страна на сънищата?

Таласъмчето може да изчака сутринта и:

Да попита щъркела дали ще го вземе за Африка (Глава 2).

Или да тръгне с Рачо Капитана към морето (Глава 3).

Глава 5

Която се намира на север

На север! – извика таласъмчето и щъркелът полетяха натам, но забрави да се обърне и затова летеше с опашката напред.

Шарения Щъркел много харесваше да лети, затова всяка есен пътуваше я на изток, я на запад, я на север, я на юг. Не всеки път стигаше до Африка, но пък какво от това? Щъркелът виждаше всеки път различни места и различни красоти и срещаше най-разнообразни същества, които не бяха африкански.

Таласъмчето също много харесваше да летят. Направо беше супер яко и моменталически готино. Само опашката не мислеше така.

– Не летим ли вече много дълго? – попита тя.

– Сигурно сто часа! – отговори щъркелът.

– Сто часа е много! – възкликна опашката.

– Ами, значи може би само хиляда – провикна се щъркелът.

– Хиляда може.

След като летяха още най-малко хиляда часа Таласъмчо реши, че вече не е толкова яко и даже не е моменталически готино. „Колко ли дълго можеш да правиш нещо готино, преди то да спре да е готино?“ чудеше се таласъмчето. Таласъмчо даже толкова много се зачуди, че заспа на гърба на щъркела.

Събуди се разтреперано. Долните лапичките трепереха, горните лапички трепереха, ушичките трепереха, а опашката трепереше, от много преди да стане студено.

Дори и щъркелът трепереше от студ:

– Мисля, ч-ч-че наб-б-ближаваме Африка! – тракаше той с човка.

– В Африка не е ли топло? – викаше таласъмчето.

– Топло е, но може да е станало студено! – поясни опашката на щъркела, все така устремена на север.

Скоро стана толкова студено, че дори рогцата на таласъмчето започнаха да треперят.

– Няма ли скоро да стигнем до Север? – попита Таласъмчо.

– Не знам – объркано отвърна опашката на щъркела, заскрежила се беше и не виждаше нищо назад, тоест напред. И както не знаеше накъде лети, тя зави и замалко не се блъсна в един летящ елен с червен нос.

– Ама, моля ви се, защо не гледате къде летите?! – възмути се летящият елен. – Това тук да не ви е Южният Полюс!

– Не, това е Северният Полюс! – досети се Таласъмчо, който беше много умен, като за таласъмче. Тогава той погледна надолу и видя чудни красоти, които бяха много яки и моменталически готини.

Цяло ято летящи елени с червени носове се спускаха към снежен дворец, който беше направен от сняг и лед, и скреж, и висулки, и студ, и мраз, но Таласъмчо не знаеше какви са тези неща, защото не беше виждал Зимата.

После таласъмчето погледна наляво и видя едно нещо, което много приличаше на Шантавата Лисица, но не беше. То беше много по-дебеличко, пухкаво и бяло, като сняг.

Таласъмчо погледна надясно и видя едно животно, което изобщо май не беше северно животно, и никой, дори и авторът, не знаеше какво прави това несевременно животно, което не беше бяло, сложено точно там.

– Губим височина! – извика внезапно Шарения Щъркел.

– Губим и низина! – поясни опашката.

– Накъде да падаме? – извика щъркелът.

И така:

Дали щъркелът да се спусне към снежния дворец (**Глава 6**)?

Или при Нешантавата Лисица (**Глава 7**)?

А може би при несевремото животно, което не е бяло (**Глава 8**)?

Глава 6

В която Таласъмчо каца и пак излита

В двора на снежния дворец имаше голяма снежна писта за летящи шейни и елени. Понякога се ползваше и от щъркели.

– Разчистете пистата! Раз... – не успя да довърши Шарения Щъркел и заби опашка в снега. Таласъмчо прелетя няколко метра и се озова върху гърба на един летящ елен, който се уплаши и излетя нанякъде заедно с него.

– Какво става тук? – възмути се шейната, която беше вълшебна и освен да лети, можеше и да говори.

– Имахме малка авария – обясни щъркелът.

Цялата шумотевица се чуваше в двореца и оттам излезе едно таласъмче по пантофи. Само че това таласъмче не изглеждаше като Таласъмчо, а толкова различно, че даже беше трудно да разбереш дали е таласъмче, или не. Имаше бяла брада и мустаци, синкаво-сивкава козина и смешна червена шапка на главата. Това беше таласъмският Дядо Коледа! Точно в този момент летящият елен се върна обратно и кацна на пистата. Таласъмчо слезе от гърба му и му благодари за разходката, която не беше разходка, защото никъде не бяха ходили, а всъщност бяха летели през цялото време.

– Мислех, че таласъмският Дядо Коледа не съществува! – каза Таласъмчо. – Че той е само легенда!

– И аз мислех, че Таласъмчо не съществува – каза Дядо Коледа. – Че е само герой в детска приказка.

– Той е фалшив! – обяви Шарения Щъркел.

– Кой?

– Таласъмският Дядо Коледа – обясни щъркелът.

– Ето, вижте! – каза птицата и се обърна демонстративно към шейната, елените и Таласъмчо. Приблужи се до таласъмския Дядо Коледа и дръпна брадата му с клюна си.

– Ох! – извика таласъмският Дядо Коледа.

– Фалшива е! – обясни щъркелът и дръпна още по-силно.

– Ооооох! – извика таласъмският Дядо Коледа.

– Ама е много, много фалшива!

– Ох! Ох! Ох!

Таласъмчо предложи на щъркела да спре да дърпа фалшивата брада, защото по всичко личи, че тя боли наистина, нищо че е фалшива.

– Сигурен съм, това е поредната история, като онази с бебетата... – мърмореше щъркелът.

– Ако си истински, аз защо не получих подарък миналата Коледа? – попита Шарения Щъркел. – И не ми излизай с номера за слушането.

– Аз съм таласъмският Дядо Коледа – обясни той. – Трябва да попиташ щъркеловия Дядо Коледа.

– А къде да го намеря?

– Мисля, че през зимата лети към Африка – обясни таласъмският Дядо Коледа.

– Значи ти си истинският таласъмски Дядо Коледа? – попита таласъмчето.

– Да, разбира се – каза таласъмският Дядо Коледа и внезапно се вмъкна в двореца. След малко излезе оттам с един чувал.

– Подаръци, подаръци! – зарадва се таласъмчето. – Ще ми раздадеш подаръци!

– Хо, хо, хо – смееше се таласъмският Дядо Коледа. Направо се заливаше от смях, а пухкавият му тумбак подскачаше нагоре-надолу и после надолу-нагоре.

– Да раздавам подаръци? Не, не, не. Аз не раздавам подаръци, а получавам. Всяка Неколеда – подарък за мен! – каза той и разтвори празното си чувалче.

– Неколеда ли? – зачуди се Таласъмчо.

– Да, всеки ден, който не е Коледа – поясни таласъмският Дядо Коледа, разтвори още по-широко чувалчето си и погледна с надежда към Таласъмчо.

Дали Таласъмчо да даде някое от неговите неща на таласъмския Дядо Коледа – гайка, биберон, шапка (изберете кои от тях и отидете на **Глава 9**)?

Или Таласъмчо да настоява, че все пак трябва да получи подарък (**Глава 10**)?

